

Budapest

100 / év. 432

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonsági egyesület alapszabályait a nagy magyar királyi Belügyminiszterium 48.314/900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.
Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.
Ilkey László székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,
Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azontúl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatnak.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek. A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Választmányi ülés. Egyesületünk választmánya ez évi január hó 6-án reggel nyolcz órakor az egyesület hivatalos helyiségeiben (Budapest, VIII., Röck Szilárd-utca 27. sz. alatt) ülést tart. Felkérjük a választmányi tag urakat, hogy az ülésen megbeszélendő tárgyak fontosságánál fogva minél nagyobb számban megjelenni sziveskedjenek.

Hivatalvizsgálat. A budapest-székesfővárosi VIII. kerületi előljáráóság törvényszabta kötelességéhez, hiven a közelmúlt napokban kiküldöttje által behatóan megvizsgáltatta az egyesület működését és az egyesületi könyveket. Az előljáráóság kiküldött

képviselője a vizsgálat befejezte után teljes megelégedésének adott kifejezést a tapasztalt rend s a látott kezelés gondossága felett, és ennek a megelégedésének az egyesületi könyvekbe történt bejegyzés által is kifejezést adott.

Kötelességünknek tartottuk ezt a tagtársakkal közölni, nem mintha szükségét látnánk a dicsekvésnek, hanem, hogy ebből is meggyőződjenek, miszerint az egyesületi ügyek kezelése a hatóságok éber ellenőrzése alatt áll egyrészt, és hogy ezek a hatóságok nem kevésbé komolyan veszik a maguk ellenőrzési jogát, mint az egyesület vezetősége a maga lelkiismeretes működését másrészt.

Segélyezések kimutatása.

Halálszegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 2800 korona

Ujabb segélyek:

581. sz. tagkönyvszám: Till Károlyné, a tag halála után 500 korona

Balesetsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 990 korona.

Ujabb segélyek:

562. sz. tagkönyvszám:	Prohászka Gyula, esztergályos, máv. gépgyárában, Budapest	60	korona.
418. »	» Mikes Ferencz, kocsirendező, Péczel	50	»
2679. »	» Csányi István, olajkiadó, Péczel	30	»
301. »	» Skvorac János, pályaoőr, Doberlin	30	»
357. »	» Papp György, pályaoőr, Déva	20	»
943. »	» Gödönyi Albert, pályaoőr, Zám	10	»
1118. »	» Bodó Jenő, szeszfozó, Kézdi-Vásárhely	20	»
1000. »	» Kanyieska Boldizsár, váltóőr, R.-Palota	20	»
720. »	» Prandl Györgyné, kapus neje, Budapest	50	»
880. »	» Grusz Ferencz, tart. állomási előljáró, Pozsony	20	»
1147. »	» Béczy Vincze, pályafelvigyázó, Ivanecz	60	»
626. »	» Maič Zivan, posta- és táv.-altiszt, Zimony	60	»
1553. »	» Penka József, oszt.-mérnökségi asztalos, Fiume	60	»
1809. »	» Klész Márton, pinczér, Budapest	30	»
995. »	» Tóth Mihály, kapus, Győr	30	»
1898. »	» Csabai István, fűtő, Budapest	10	»
69. »	» Weisz Ferencz, kalauz, Budapest,-Józsefváros	20	»
585. »	» Csehszombaty István, lakatos, máv. északi főmühely, Budapest	30	»

Egy jótékony alapítvány.

(T. A.) Boldogok vagyunk, hogy az új esztendő első lapszámában egy ritka szép, igazán nemes cselekedettel foglalkozhatunk. Kétszeresen boldogok, mert onnan vesszük ennek a szép, ennek a nemes cselekedetnek hírét, ahol az egymás sorsa iránt való érdeklődés, egymásnak támogatása a rosszban, egymás örömeinek átérzése a jóban, olyan kivételes valami, hogy már hinni sem merünk benne. A vasuti emberek köréből.

Lapunk múlt heti számában rövidesen megemlékeztünk arról, hogy a magyar államvasutak miskolczi üzletvezetőségének néhány lelkes tisztviselője milyen egyszerű módon, milyen szerény eszközökkel teremtett egy tekintélyes összegű alapítványt arra a célra, hogy annak kamataiból egy olyan vasuti árva kapjon gondos nevelést, akinek atyja elszerecsétlenül, támasz nélkül hagyta itt családját, mert még nem volt meg a nyugdíj jogosultsága. Azt mondtuk akkor, hogy a vállalkozás tiszta jövedelme máris 1800 korona, most meg örömmel mondhatjuk, hogy elérte a 2000 koronát . . .

Itt álljunk meg egy kissé. Ugyebár, hogy 2000 korona, avagy ezer forint igen nagy pénz a szegény ember kezében. Olyan nagy összeg ez, hogy ritka ember a magunk sorbélije között, aki egy egész életen át is képes legyen ennyit összekuporgatni. Ha csak úgy, pusztán kéregetéssel kellett volna összeteremteni, a nemes cél dacára nem tudom, hogy összegyűlt volna-e annyi; és ha igen, mennyi idő alatt gyűlt volna össze? Itt pedig összejött, minden kéregetés nélkül, mindenkinek önkéntes adakozásából, rövid három-négy hét alatt. Összejött anélkül, hogy akár szegény, akár gazdag, többet áldozott volna reá, mint amennyit — mondjuk — egy liter bor árában megvont magától az egyik, néhány szivar árában megvont magától a másik. És még hozzá úgy vont meg magától, hogy ő maga is jó vásárt csinált; mert több értéket kapott, mint amennyit adott. . . Hogyan történhetett mindez? Csak úgy, hogy a fillér a jó szívek szolgálatába szegődött ezuttal. És amikor ő ezt teszi, akkor csodákat tud művelni az ő hatalma.

Tudjuk, hogy a vasut nem lehet meg áldozatok nélkül. Amennyi áldás az első gőzmozdony megindítása óta, mind e mai napig, a vasutak révén az emberiségre háramlott, annyi gyászos vércsepp volt ennek az áldásnak az ára. Drága, igen drága ár pedig; mert

ez a vér embervér volt. Lehet az a vasut még olyan tökéletes berendezésű, lehet annak kezelése még annyira mintaszerű — az áldozatok megszűnni nem fognak; mert a legtökéletesebb berendezést is csak gyarló emberek tartják kezeikben, s a legmintaszerűbb vezetés sem fogja megóvni az embereket vigyázatlan lépések elkövetésétől. A legtöbb véráldozatot pedig azok soraiból szedi, akik folyton ott vannak körülötte; akik nemcsak nappalaikat, hanem éjjeleiket is az ő nehéz igényeinek közvetlen kiszolgálásában töltik. Pedig ezek a legszegényebbek az ő emberei között. És még sem annyira ők a szerencsétlenek, ha egy ballépés, egy vigyázatlan mozdulat következtében elpusztulnak. Az ő haláluk, bár szörnyű és borzalmas, de gyors legalább. Óh, a vasut hamar végez a maga áldozatával! Hanem szerencsétlenek azok, akik itt maradtak utánuk: a siró özvegyek, a panaszos árvák. Akiket a sors a maguk kenyérkeresőjétől fosztott meg. Még hagyján, ha a családfő régi szolgálója, régi alkalmazottja volt a vasutnak; mert akkor az özvegye, akkor az árvái meg vannak védve az anyagi gondoktól, a mindennapi élet gondjaitól. Akkor ott van részükre a nyugdíj.

De hány vasutas pusztul el évente, aki még nem érte el a nyugdíj jogosultság kezdetét, és a maga gondatlansága, a maga vigyázatlansága révén szerencsétlenül el? Mi történjék ezek özvegyeivel? Mi történjék ezek árváival? . . . Ha kapnak is némi kegydíjat, az rendszerint kevés ahhoz, hogy belőle megjelenek, hogy abból neveltessenek . . . Ha kapnak . . . De hátha nem kapnak?

A jó szívek megmutatták, hogy még akkor is van mód a segítségre. Csak meg kell találni ezt a módot. Csak akarni és tudni kell ezt a megtalálást.

A miskolcziakban megvolt az akarat, tehát tudták megtalálni a módot. A szegénység istápolásáról lévén szó, lelkeik melegségével, szíveik sugallatával a szegény, a lenézett fillérhez folyamodtak. Tudták ők jól, hogy a koronások, a forintosok (a bankókról nem is szólván) már igen nagy, igen önző urak; ezek már nem szívesen mozdulnak, ha csak a szegénység szolgálatáról van szó. Tudták, hogy ezt a beszédet jobban meg fogja érteni a fillér.

A szerény, a lenézett fillér pedig elérte ezt a beszédet. Annak hallatára elkezdett mozogni, elkezdett gördülni, és ebben az ő gördülésében olyan imponáló erő nyilatkozott meg, amely bámulatba ejtett mindenkit. Csak

meg kellett neki mondani, hogy mi lesz a feladata, és meg kellett neki mutatni, hogy merre legyen az ő utjának iránya — és ahogy mindjobban közeledett a célhoz, rohanása egy lavinához lett hasonló. Egy lavinához azonban, amely nem a természetet pusztítja, nem az életet öli, hanem az ember ellenségeit: bánatot, gondot, szenvedést hajtja, zavarja maga előtt, és szelével a legfájdalmasabb, a legkeserűbb könyek árját szárítja fel.

Ime a fillér! Ime az ő hatalma, ha a szivek szolgálatába szegődik! Ime az ő ereje, ha jótékonyág gyakorlására kell szövetkeznie! Egy nemes lélekben megvillant az eszme, egy jótékony szív megsugta azt a fillérnek, s a fillér, az az igénytelen, az a semmit érő fillér, amelyre még a koldus is sanda szemmel pislog — a legrövidebb idő alatt csodát művelt:

A vasuti társadalom legszerencsétlenebb, legelhagyatottabb teremtségeinek egyikét megmentette a társadalom, a haza számára...

Ezzel azonban még nincs befejezve az ő működése ezen a téren. Mert azt mondják Vidats urék a »Vasutasok Családi Naptárában«, hogy a vasuti kartársaknak áldozatkészsége, s a cél, amelyet ők maguk elé kitűztek, arra ösztönzi őket, hogy ezt a vállalkozásukat a jövő évben is megismételjék. Hát bizony ismételjék. És ne csak a jövő évben, és ne csak ők, hanem minden esztendőben, minden üzletvezetőségénél megismételjék. Kivánjuk nekik, hogy minden kö nycsepp, amelyet ők ezzel a vállalkozásukkal az árvák arczáról felszárítanak, éveik számát öregbitse, hogy sok, nagyon sok ilyen alapítványra gyűjthessék még a filléreket.

Vasuti kartársaink támogatásáról mindenkoron meg lehetnek győződve; mert ez a mostani eredmény a bizonyosága annak, hogy a mi szűkebb társadalmunk belső élete is egy szebb jövőnek néz eléje...

A méhekről.

I.

(L.) A méheket ősidők óta a szorgalom mintaképeinek szokták tekinteni és nem is ok nélkül, mert a kora hajnali órától késő estig fáradhatlanul dolgoznak.

E jeles tulajdonságukon kívül azonban sok más tekintetben is oly bámulatra méltó teremtményei a természetnek, hogy igen tanulságos velök bővebben is foglalkozni.

Legbámulatosabb társadalmi életük; bárha köznyelven szólva, királynéjuk van, mégis köztársaságban élnek s elmondhatjuk, hogy az ő köztársaságuk az egyedüli ideális köztársaság a világon.

Minden egyednek meg van a szerepe s egyenlő szorgalommal dolgoznak, s a gyűjtött ételmet közösen — minden rangkülönbség nélkül — egyenlő arányban fogyasztják.

Minden kasban háromféle méh van. Első a királynének keresztelt egyetlen nőtény, a mely nem dolgozik ugyan, de a fajfenntartás által szerez magának érdemeket.

A dolgozó-méhek által művészileg készített sejtekbe rakja le tojásait, számszerint mintegy 20,000 darabot; alakjára valamivel nagyobb és hosszabb testű, mint a dolgozó méhek.

Ez utóbbiak száma egészen bizonytalan, de egy-egy kasban 20 és 40 ezer között váltakozik.

A harmadik féle méh: a hímek, a nép nyelven szólva: a herék.

Ezeknek egyedüli feladatuk a királyné megtermékenyítése s mihelyt ezen rendeltetésüknek eleget tettek, a dolgozó-méhek által azonnal legyilkoltatnak és a kasból kidobtatnak.

A ki nyári délutánokon méhesben tartózkodik, bizonyára észrevette, hogy a polczok alatt apró, fényes-szemű, zöld gyíkok tartózkodnak s figyelmesen leskelődve a prédára, azonnal tova szaladnak a dolgozó-méhek által a kasból kidobott herékkel.

A dolgozó-méhek egy része rendszeren benn marad a kasban, mert ők végzik az összes házi teendőket építik a sejteket, nevelik — a szó teljes értelmében dajkálják — a kicsinyeket, tisztán tartják a kast legyilkolják a heréket, őrít állanak éjjel-nappal s védelmezik idegen ellenséggel szemben a köztársaságot

Azok, kik munkára kirepülnek, a virágok himporát magukra szedve, egész testüket addig dörzsölik, kefélgetik, míg a himporból apró golyócskákat formálnak s ezeket a hátulsó lábaikon levő zacskóalakú mélyedésbe rejtik és visszarepülnek a kasba. A zsákmányt a bejáratnál lerakva, azonnal tova repülnek, a feldolgozás már a bennmaradottak kötelessége.

Mihelyt egy kasban tulságosan elszaporodott a népesség, azonnal új királyné neveléséről gondoskodnak s az új királyné vezetése alatt megindul a népvándorlás, vagyis a raj, hogy újabb hazát keressen magának.

Az új kasban mindenképp előtt is viasszal be ragasztanak minden felesleges nyílást s csak egyet, ritkán kettőt, hagynak fenn.

Azután megkezdődik a lépkészítés, a sejteket szoroson egymás mellé rakják s a királyné ezek egy részébe egy-egy tojást rak le, a többi pedig a méz befogadására szolgál.

A tojásokból 5—6 nap alatt lárvák kelnek ki, melyeket a dolgozó méhek csaknem minden órában etetnek és pedig méz és vízből készült folyadékkal.

A lárvák legtöbbszörre különböző neműek s midőn már többféle átalakuláson mentek keresztül, megkezdődik a végzetes vizitáció. A királyné ugyanis néhány hóhérrak kinevezett dolgozó méhvel sorra vizsgálja az összes sejteket s ha a lárvák között nőtényt talál, azt kimélet nélkül legyilkolja, mert egy kasban csak egy királynénak szabad lenni.

Gyakran megtörténik, hogy a királyné véletlen baleset folytán hirtelen itt hagyja az árnyékvilágot.

Az ügyes méhészt ilyenkor azonnal új anyát tesz a kasba, még pedig egy kis drótkalitikába zárva, mert ellenkező esetben a dolgozó-méhek azonnal megölnék.

Minden kasnak sajátos illata van, a melyet azonban csakis a méhek maguk tudnak megkülönböztetni s a mint e különös illat a kalitikában levő új királynét átjárja, a munkások azonnal megszüntetik vele az ellenségeskedést, sőt gyakran már a második napon etetni kezdik a sodrony nyílásain keresztül.

Ilyenkor már bátran ki lehet ereszteni a királynét, engedelmessé szolgálja lesz az egész kas.

A magyarországi méhészek elismert királya Gergelyi Kálmán, svábhelyi méhészetében egy külön kasban nevelik a királynékat, a minek azon előnye is van, hogy ott sohasem várják be a rendes rajzást, mert a bekerített idegen területekre szállott rajt befogni igen nehéz, hanem tetszés szerinti időben muraikat csinálnak s a kis kalitikába zárt új királynéhoz hozzá szoktatják az új méh-családot.

Egy erdélyi oláh néptanítónál már mintegy 30 év előtt igen ügyes fogást tapasztaltam e tekintetben.

Az azóta feltalált kis kalitikákról neki persze még fogalma sem volt, s mégis minden veszély nélkül kicserélte a hirtelen megdöglött királynét. Ugyanis szétmorzsolta ujjai között a holttestet s az új királyné szárnyait ugyanezen ujjjaival fogván meg, ugyszólván rá ragasztotta az előbbinek illatát, úgy hogy a méhek minden ellenvetés nélkül elfogadták.

Köteteket lehetne írni a méhészet terén és a méhek életére vonatkozólag tett újabb tanulmányokról és felfedezésekről, de lapunk szűk tere ezt meg nem engedvén, csak néhány lényegesebb dologra terjeszkedhetünk ki.

Régóta tanulmányozgatták már különösen a méhek munkaképességét is, s főleg, hogy egy erőteljes méhcsalád bizonyos idő alatt vagy egész ideig alatt, mennyi mézet képes gyűjteni.

Az eredmény azonban igen természetesen nagyon különböző volt, mert attól függ, hogy hány fordulót képes a méh tenni naponta. Ha egész közelben elegendő virágot kap, akkor jobban sikerül a gyűjtés, mint a mikor mértföldre kell elkalandoznia.

Egy francia méhészt mozgó-méhest rendezett be magának, ugyanis 20 kast egy ruganyos-szekéren

helyezett el és először is egy virágzó repce-tábla mellé vontatta a szekeret. A 20 kas pontosan mérve 116 kiló súlyú volt s a méhek a repce-virágzás alatt 80 kiló mézet gyűjtöttek.

Azután egy virágzó lóhere-tábla mellé vándorolt a mozgó-méhes, s itten 120 kilóval szaporodott a méz.

Végül egy hársfa-csoport mellé vitték s itt is tekintélyes mennyiségű volt a szaporulat.

Nyilvánvaló ebből, hogy a méhek munkáját nagyban megkönnyítjük, ha közelebb visszük őket a virágzó mezőkhöz.

A szállításnak azonban igen óvatosan kell történnie, hogy a rázkódást kikerüljük. Csakis este, a nap lementé után szabad megindulni s ekkor is minden egyes kast vászonnal kell leborítani.

Mindenesetre igen ajánlhatjuk hazai méhészeinknek is, hogy e kísérleteket meghonosítsák.

Hazai méhészeink közül különösen a már említett Gergelyi Kálmán urnak sok hasznos kísérletet köszönhetünk.

Nála egy méh-kas egy pontos mérlegre van felállítva s minden este konstatálja és feljegyzi a súlykülömbözetet.

E jegyzőkönyv egy egész kis kalendárium. Adataiból utólagosan is a legnagyobb pontossággal megtudjuk, mikor volt esős idő és nagyobb zivatar.

Ezen méh-kas a múlt év május 30-án és június 1-én másfél kiló mézzel gyarapodott. Volt azonban olyan nap is, a midőn a kas súlya 5 dekával kevesedett. Ez tehát rendkívül zivataros nap volt, a melyen a méhek egyáltalán el sem hagyhatták hajlékukat, hanem egész nap a kas tartalmát fogyasztották.

Hogy milyen nagy távolságra is elszállodogálnak a munkás-méhek, ezt egy szatmármegyei protestáns lelkész tapasztalta ki legelőször.

Ugyanis egy erdei fában méhrajt fedezvén fel — óvatosan lefűrészelt a fatörzset és hazavitte s méhesében helyezte el. E vad méhek barnábbak és kisebbek voltak, mint az ő szelíd méhei, úgy hogy bárhol is könnyen felismerni őket.

Egy alkalommal a falujától mintegy 6 mértföldre eső Beregszászba kocsizott, s mialatt lovait pihentette, maga az útszéli lóhere-táblát nézegette.

A virágokon azonnal felismerte az ő apró méheit, s hogy meggyőződjék azonosságukról, a városban vásárolt lisztből néhány méhnek szárnyait behintette.

Alig ért haza, lesbe állott a méhesben és a liszttel behintett méhek csakugyan az ő kasába repültek vissza s így konstatálhatta, hogy e szorgalmas apróságok hat mértföld távolságról hordták haza a mézet.

Csodaszámba mennek egy svájci természet-tudós kísérletei, a melyek azt látszanak igazolni, hogy a méheknél igen sok tekintetben különb tar-

sadalmi rend van, mint az embereknél, s hogy az apró állatkák nem csupán ösztönszerűleg működnek, hanem még gondolkodási képességgel is bírnak.

Az említett tudós az üveges oldalú kasokban éjjel-nappal tanulmányozta a méhek működését s nyári időben pontosan feljegyezve, hogy a dolgozó méhek hány órákor hagyják el a kást.

Egy alkalommal korábban kelt fel mint a méhek, hogy felkelésüket meglesse.

Mély csendben pihent az egész kas s mielőtt a felkelés ideje elérkezett, erős zümmögés vonta magára a tudós figyelmét.

Egy dolgozó-méh szokatlanul nagy zajt csapva járt le s fel a kasfenék deszkáján s csak akkor pihent el, a midőn a munkába menők már mind eltávoztak.

A tudós azonnal elcsipte a zümmögő méhet, a mely egy keresztfára ült le pihenni és egy pohár alá rejtette.

Másnap hajnalban újra leshelyén volt s nem kis meglepetésére a méhek a szokottnál másfél órával tovább aludtak s csak nagy lassan és tétovázva hagyták el a méhkast.

A tudomány-szomj harmadik éjjel sem hagyta aludni a tudóst, de már ekkor nem kellett oly sokáig várakoznia a méhek felkelésére, mert a rendes időben egy új bakter költögette fel erős zümmögésével a dolgozó munkásokat. (Folytatjuk.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Éva almája. (L.) Ceylon szigete a természet csodáinak valószínűs igéret földje, kiváltképen a növényvilág tekintetében.

»Bármely oldalon közelítjük is meg, — írja egy híres utazó — Ceylon szigete mindenfelől úgy tűnik fel, mint az indiai tenger gyöngye.«

A keletiek költői nyelvükön »kincsek szigetének«, a »jácintok és rubintok földjének« is szokták nevezni.

A pompás erdőkkel borított hegyek lábainál elterülő fensik csodásabbnál-csodásabb növényzettel van tele egész a rubint színben játszó tengerig.

Itt van az őshazája az óriás pálmáknak, kókuszdiófáknak és a legpompásabb növények között: az *Éva almájának* is.

A benszülöttek *dívi kaduru* néven ismerik, ami magyarul »tiltott gyümölcsöt« jelent.

E különös növény virága végtelenül finom, átható illatot lehel. Az ágakról csábitóan csüngő gyümölcs kivülről pompás narancsszínű, s úgy néz ki, mintha egy darabot kiharaptak volna belőle.

E gyümölcs halálos mérég, s aki egyszer megkóstolja, csak a másvilágon ébred fel tőle.

Talán ez az oka, hogy a mohamedánok, midőn Ceylont felfedezték, vallási legendájukban e szigetet jelölték meg az emberiség bölcsőjének, a földi paradicsomnak.

Szerintük az almán látszó harapás Éva fogaitól ered, aki a kigyó tanácsára megkóstolta a tiltott gyümölcsöt.

A harapásnak figyelmeztető jelnek kellene lenni, hogy senki se merészeljen hozzá nyulni e veszedelmes gyümölcshöz, de ennek daczára igen sokan estek már kíváncsiságuknak áldozatául.

A midőn az angolok száz év előtt Colombot elfoglalták, két angol katona életével fizette meg kíváncsiságát, azóta már óvatosabbak az emberek, s legfeljebb csak tapasztalatlan gyermekekkel történik meg a végzetes szerencsétlenség.

Új módja a balesetbiztosításnak. Avagy talán hogy nem is olyan új már. Csakhogy mindig más és más alakban lepi meg a világot. Németországi lapok írják, hogy egy szobafestő, aki baleset ellen volt bebiztosítva, 120 márka rokkantsági kártalanítást vett fel a biztosító egylettől, mert hogy a konyhája falának kifestése közben leesett a létráról, és kezén annyira megsérült, hogy az egyik ujja állandóan merev maradt. Idáig rendben volna a dolog. Csakhogy mikor a pénz elfogyott, s a szobafestő valami miatt hajba kapott a feleségével, akkor történt az igazi baleset. A menyecske mérgeiben egyenesen a rendőrségre szaladt és feljelentette az urát, hogy az megcsalta a biztosító-társaságot, mert a kezét nem úgy sértette meg, hogy munka közben leesett a létráról, hanem akkor szenvedte azt a súlyos sérülést, amikor ő vele — már mint az asszony nyúl — egy korábbi enyelgés alkalmával kölcsönösen jól elrakták egymást. A rendőrség a szobafestőt csalás miatt letartóztatta és átadta a büntető bíróságnak.

Mi ebből a tanulság? Az, hogy ha be vagyunk biztosítva baleset ellen, ne bántuk az asszonyt!

A burok családi élete. Sok szó esik mostanában a délafrikai szabadságharc csodás küzdelmei révén a derek bur nép életéről, szokásairól. Nem lesz érdektelen, ha olvasóinkkal a hetvenes évek egyik kiváló utazójának nyomán a burok családi életéről elmondunk egyet-mást.

A burok (boerek) életét az észszerű állattenyésztés tölti be egészen. A burok házában épp oly kevésbé ismerik a kényelmet, mint az ugynevezett kellemes időtöltést, annál kifejtettebb azonban a vallási érzék, s a biblia ugyszólván erkölcsi törvénykönyvük, persze oly magyarázat kíséretében, amelyben logikát hasztalan keresnénk. Az orthodox farmernő például nagy bűnnek tartaná, ha férjén kívül más férfivel is kezét fogna. Öltözete hasonlít az irgalmas nénék öltözetéhez, csakhogy nem oly tiszta s fejkötő helyett fésületlen fejét fekete sipka fedi.

Ha a bur nő már az öltözeténél fogva nagyon messze áll az eszményi nőtől, akkor még messzebb áll testalkatánál fogva. A bur asszonyoknál a szépség netovábbja: a testesség, s a testi tökély legmagasabb eszményének megfelel — felfogásuk szerint — az a nő, akiről a férfi azt mondhatja, hogy: »Moie fett«. (Az én kövérem). Tény, hogy nincs ország, ahol a kövérségnek s a testességnek oly monstrumai léteznének, mint itt. A szelid délafrikai égalj, a tápláló eledetek, s a könnyű, éppen nem fárasztó házi foglalatosság idézik elő a nő tulhizottságát, mert még azok az európai nők is, akik erőtlenekek és satnyák voltak midőn ideköltöztek, rövid idő alatt kigömbölyödtek.

A bur-család otthona nem valami hivogató és marasztaló. Eltekintve a kényelem hiányától, mely annyira megy, hogy gyakran az egész család (nős és nőtlen) mindkét nembeli tagjai közös alvó helylyel bírnak, nem nagy rend és tisztaságra mutat

már csak az is, hogy nem ugyan csizmástól, de egész ruhástól bujnak az ágyba. Az öltözködést — nem ismerik, sorban mosakodnak egy és ugyanazon mosdótálban és vízben — amikor mosakodnak. A reggeli után egy zsoltárt énekelnek el, kilencz órákor már ebédelnek, egy órákor kávéznak, öt órákor theáznak és hét órákor esteliznek; a közbeeső órákban azt teszik, hogy nem tesznek semmit. A család fő egyetlen foglalkozása abból áll, hogy a legelőről hazatért marháit megszámlálja és a marhaállományt napról-napra elkönyveli. A gyermekek tizenharmadik évökig semmiféle oktatásban nem részesülnek, akkor azonban a legnagyobb szigorral diktálják beléjük az olvasást, írást és a vallást.

A fiatal emberek tizenkilencz-huszdik éves korukig a dohányzás, lovaglás és bibliaolvasáson kívül alig foglalkoznak mással. Nagykorúságának elérésekor a családalapítás az egyetlen gondolata. Ez azonban nem könnyű dolog. A házasság jelöltjének van ugyan annyi és ennyi száz birkája, lova, ökre — de hol a megfelelő menyasszony? A bur házak roppant nagy távolságokban fekszenek egymástól, a társadalmi összejöveteleket nem ismerik, táncmulatságokat nem rendeznek. Sebaj, a földolog ugyis csak annak a kipuhatólásából áll, hogy ennek vagy annak a bur leánynak mennyi az aprítani valója; a házasságot tehát már jóval előbb kieszelik a szülők s az ifjunak egyéb teendője nincsen, mint-hogy ama hosszadalmas formalitásoknak alávesse magát, amelyek a leánykérés és a nősüléssel járnak. Az első kilovaglás lehetőleg leggazdagabban szerzőszámozott lovon s fényes öltözetben történik meg. Választottja házában semmiféle különös fogadtatásban nem részesül, a házban semmiféle sürgős-forgás sem jelzi a háztűznézés örömteljes fontosságát, a menyasszony szülei — de maga a vőlegény is, a legközönyösebbek . . . Az első találkozás a nevetességességig merev. Ha a család tagjai visszahuzódnak, az ifju megrángatja a lányka szoknyáját, persze az atyának előleges beleegyezésével — s felkéri, hogy az estét véle töltsse el. Így ülnek azután egymás mellett órákig buta némaságban, míg végre a kérő elmorogja a végzetes szót: »Ne legeltessük együtt a birkáinkat?« . . . Ebből áll az egész, ami a bájos hölgy kebelében leirhatatlan izgatottságot idéz elő. Ha »igent« mond, elválnak csók és kézszorítás nélkül.

A boldog vőlegény még egynéhány napot apósának házában tölt el, közönyéből azonban egy hajszálnyt sem enged, s oda se néz a kelengyének, melyet a mama menyasszonya számára készít. Igaz, hogy az a kelengye nem sokból áll, mert a bur lány rendesen csak azt a ruhát viszi férjének házába, ami rajta van. A drága menyasszonyi ruhát rendesen — az e végből berendezett kölcsönző-intézetből — szerzik meg az egybekelés pillanatára. Maga az esketés üzletszerűen megy végbe, rendesen több párt adnak össze egyszerre s az új házások az esküvő után rögtön ledobálják magukról a diszruhát és nászutra kelnek. Ez a nászut persze csak a férj házáig terjed, ahol az első éjt a menyecske az utazó kocsiban tölti el, s csak azután kap helyet a család közös hálószobájában. A menyecske helyzete meglehetősen alárendelt, s némi önállóságra csak akkor tesz szert — amidőn anyává lön. Örömtelen gyermekkor, bájtalan ifjuság, gyöngédség és családi boldogság nélküli házasság: ebből áll a nők élete.

(Brankovics. Nővilág.)

HIREK MINDENFELŐL.

Akasztófa helyett golyó. Az ujságok egy — a maga nemében páratlan — gyilkossági esetről adtak hírt az elmúlt héten. Tudjuk, hogy az akasztás (már mint a hivatalból való akasztás) nem tartozik a mindennapi dolgok közé. Szintugy nem mindennapos dolog az, hogy akasztófára ítelt embert — golyó által való halálra kegyelmezzenek meg. (Különben is csak azok mondhatnák el teljes hitelességgel, hogy e két halálnem közül melyik a kellemesebb, akik kóstoltak az egyikből is, meg a másikkól is; csakhogy az a kis baj van ezekkel, hogy ők ezt már nem tudják megmondani, ha akarnák is.)

Hát az történt, hogy egy finnországbeli atyánkfia megölte a maga sógornéját. Már hogy miért ölte meg, hogyan ölte meg, az nem tartozik ide. Csak megölte. A bíróságok e miatt halálra, akasztófára ítélték a gyilkost, ámbár ennek a rokonsága minden kitelhetőt elkövetett, hogy az a nagy gyalázat ne történjen meg az uri familiával. Erőlködésük hiábavaló volt. A gyilkos urat bizony egy ködös reggelen kivezeték a börtönudvarra, az akasztófa alá, s a hóhér már biztatta is, hogy ne féljen, nem fogja csiklandozni a nyakát, amikor váratlanul egy lövés dördült el, s az akasztófa alatt álló ember szíven találva, holtan összerogyott. Persze, hogy többé nem akasztották fel. Nem volt reá szükség.

A lövés magyarázata az volt, hogy a rokonok egyike, amikor látta, hogy a család a szegényt már semmiképen sem kerüli el, az akasztás reggelén beférkőzött valahogyan a törvényszék udvarára. El volt rá szánva, hogy inkább elköveti a legvégsőt, de a sógort felakasztani nem fogják. Inkább ő lövi agyon, bármí történjék is azután vele.

És agyonlőtte. Most pedig maga is várja, hány esztendő lesz az ára annak, hogy ő a familia becsületét megmentette.

Uj keresztnév. Egyik tagtársunk nagyon ránk ijesztett a napokban. Azt a fogas kérdést vetette fel előttünk, hogy megtudjuk-e mi neki mondani, hogy micsoda keresztnév ez: Szuszog?! . . . Persze hogy nem tudtuk megmondani neki. Végigsilabizáltuk a kalendáriumok mindegyikét, megkérdeztünk minden ismerős bábaasszonyt és minden ismeretlen anyakönyvvezetőt — hiába. Már a névmagyarosító egyesülethez, majd Rómába akartunk irni, mint ahol legjobban értenek az ilyen rébuszok megfejtéséhez, hogy segítenének rajtunk a mi zavaros mivoltunkban; már pályadíjat akartunk kitűzni annak a megfejtéséhez, s a feltételeket is kinyomattuk, mert azt mégis csak resteltük volna, hogy így szegyenben maradjunk: amikor előáll Misi, a szedőgyerek és nagyban veri a mellét, hogy ő megmondja, ha — egy skatulya hölgy-cigarettát adunk neki.

Persze, hogy megígértük neki. És Misi megfejtette a rébuszt, mondván:

— Amig kicsiny, addig: Szuszog; a hogy megnő: Lehel.

. . . Misinek a skatulya hölgy-cigarettán kívül még egy nagy baraczkot is adtunk, de a feje búbjára. 4752. számú tagtársunkat pedig kérjük, hogy ne ijesszen ránk többé olyan nagyon.

A vasuti rém. Nem pihent a vasutasok réme az elmúlt hét folyamán sem, Karácsony szent hetében. Vérre volt megint éhes, drága embervérre.

Budapest nyugoti pályaudvarán Bolla Imre és Mogyorósi József váltóőrök egy este a vágányok között járva, kitértek az állomásba berobogó egy helyi személyvonat elől a szomszédos vágányra. Ugyanabban a perczben jött fölfelé ezen a szomszédos vágányon az állomási tolatásokat végző tartalékmozdony, és mivel sem a két váltóőr annak közeledését észre nem vette, sem a mozdonyvezető a sötétségben a két embert nem láthatta, a mozdony Bollát és Mogyorósit maga alá tiporta s a következő pillanatban két szegény vasutással kevesebb, két árva családdal több volt ebben a nagy városban.

A magyarországi vasutak és egyéb közlekedési vállalatok ruha- és fehérnemű felszerelési szövetkezete. Mikor az elmúlt nyár folyamán megalakult, mi, akik csak hírből hallottunk erről a szövetkezetről, azt hittük, hogy amilyen hosszú neve van, legalább is száz esztendeig fog élni és virulni. Hát biz' a szép név kárba veszett, és kárba veszett vele az egész szövetkezet — még mielőtt élt volna. Ez magában véve még nem lenne olyan nagy baj. De nagyobb baj az, hogy a megbukott szövetkezet magával rántott vagy négyezer vasuti embert is, még pedig mind a szegényebbje közül valót.

Szová sem tettük volna a magunk részéről az egész dolgot, mert hiszen nekünk az az egyesület sem ingünk, sem gallérunk. Hanem szükségét érezzük és látjuk, hogy tagjainkat ennek révén valamire figyelmeztessük. Arra tudniillik, hogy ha a jövőben ilyen és ehhez hasonló szövetkezetektől, egyletektől, vagy azok ügynökeitől felhívást kapnak a belépésre, a részjegyek jegyzésére, avagy bármilyen érdekeltségre, mielőtt bármire is köteleznék magukat azzal az egyesülettel szemben, forduljanak előbb bizalommal hozzánk és kérjenek tanácsot. Majd megnézzük előbb, hogy kik és micsodák azok, akik bizalmukat és pénzüket kérik, és — amennyiben módunkban lesz — tájékoztatni fogjuk. Mert itt is ennél a hosszú nevű, de rövid lélegzetű szövetkezetnél, hogy járt négyezer szegény ember? Egytől-egyig kötelezték magukat tiz-tiz forint befizetésére, ami a részvénytőkét képezte volna — ha képezte volna. Kötelezték pedig magukat olyan ismeretlen nevű emberek felszólítása, biztatása és ügynökeik rábeszélése folytán, akiknek se pénzük, se posztójuk, és akik minden erősségüket a szövetkezetnek hosszú titulusába, meg abba helyezték, hogy megtettek egy sereg vasuti embert — ismertebb nevű urakat — igazgatósági, felügyelő-bizottsági s a jó ég tudja, mi minden czimű tagoknak, anélkül, hogy ezek a vasuti urak tudtak volna csak egy szót is erről a nagy bizalomról. Persze, hogy egymás után mondtak le a nem kért tisztségekről. Ez azonban egy cseppet sem bántotta a szövetkezet vezetőit. Ők szedték be a tagsági díjakat, béreltek drága helyiségeket, felvették a maguk busás fizetését, és — vásároltak hitelben nagy mennyiségű portékát. Mikor pedig fizetésre került a dolog, fogdostak kaucziós

embereket, s ideig-óráig ezeknek a pénzből tartották a lelket a szövetkezetben. (A tagok befizetései persze kezelési költségekre emésztődtek fel.) A kaucziós emberekből is kifogyván, be kellett látniok, hogy tovább nem üzhetik a dolgot és rövidesen elhatározták, hogy felszámolnak. Ez a felszámolás abból állott, hogy a hitelbe vásárolt és még raktáron lévő árukat potom pénzen eladták és azután nyugodtan becsukták a boltot és haza mentek. A 62.000, szóval hatvankétezer korona hiányt fogja pedig fizetni — miután nem hisszük, hogy a szövetkezet megalapítói az igénybe vett hitelen kívül más vagyonnal is rendelkeznének — az a négyezer szegény ember, aki a tiz forintok befizetésére kötelezte volt magát. Jut a hiányból mindegyikre még közel 16 korona. . . . Drágán szerzett tapasztalás

A jó szivek. Ilyen czim alatt lapunk mult heti számában hirt adtunk arról, hogy a m. kir. államvasutak miskolczi üzletvezetőségénél milyen szép eredménnyel szolgált néhány lelkes ur-ember egy nemes alapítványnak az ügyét. Mint most pótlólag értesülünk, a »Vasutasok Családi Naptára«, mely 3000 példányban készült, nemcsak hogy mind egy szálig elfogyott, hanem még kevés is volt a megrendelések számához képest. Ujabb megrendelések már el nem fogadhatók. Mint jellemző dolgot közöljük ennek kapcsán olvasóinkkal, hogy a miskolczi máv. altiszti kör egyszáz koronával járult az árvaalapítványhoz, mint adománnyal, és hogy a január 26-án ugyanott megtartandó altiszti bálnak fele jövedelmét szintén erre a nemes célra ajánlotta fel. Derék emberek, akik megérdemlik, hogy e sorok minden olvasója tisztelettel emlékezzék meg róluk.

A »Kitartás« könyvtára dolgában tartozunk tagjainknak némi felvilágosítással. A legjobb szándékkal és akarattal fogtunk hozzá a magyar szabadságharcz történetének a kiadásához, amely munka a »Kitartás« könyvtárának első kötete lett volna. A könyv díszének emelése végett szép és értékes rajzokat készítettünk ahhoz külön. Mikor az egész munka kinyomatás alá került, látnunk kellett, hogy a képek nemcsak hogy nem sikerültek, hanem valósággal elrontották az egész könyvet.

Sokkal inkább tiszteljük tagjainkat és tiszteljük önmagunkat, hogysem olyan művet adjunk a kezeikbe, — főként a »Kitartás« nevével kapcsolatosan — amely nem állja meg teljesen a maga helyét; hogy olyan könyvet vétessünk meg velük, amely egy vagy más tekintetben hiányos. Miután a mű új kiállításához már nem maradt időnk, nem tehettünk egyebet, minthogy a könyvet a magunk kárára megsemmisítettük, az előfizetési pénzeket pedig mindenkinek visszaküldöttük. A könyv azért nem fog elmaradni, mert lehetőleg az év folyamán sokkal szebb, sokkal díszesebb kiadásban fog megjelenni.

Mindnyájunkat érhet baleset. Mi sem kerülhettük el ennek a szálló igének igazságát, de legyen mentségünk a dologban az, hogy az első munkával történt meg, amikor még hiányában voltunk egy és más tapasztalatnak e téren.

REGÉNY-CSARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herceg. —

A teremben fullasztó hőség volt. A tömeg kétfelől ellenkező oldalon hullámzott s az ember nem juthatott valamely terembe, hacsak valamelyik áradattal nem sodortatta magát tova. Sok, sőt tulságosan sok hölgy volt jelen. Terjedelmes kosztümjeikkel, hosszú uszályaikkal akadályozták az embert a mozgásban.

Egynéhánynak csinos kosztümje volt, de a legtöbbje, mint »Périchol«, parasztnőnek vagy olasz nőnek öltözve, jelent meg. Alig harmincz lépésnyi távolságban három »tél«-lel és négy »Périchol«-lal találkoztam. A szépek álarczot öltöttek bizonyára, mert akiken nem volt álarcz, azok valósággal a szépség romjait mutatták.

Nagynehezen, lépésről-lépésre, végre bejutottam a táncsterembe. A karzatról temérdek fej tekintett alá.

A terem oszlopcsarnokában a sátorok hosszú sora állott s azokban virágokat, csokrokat, gyümölcsöket árúsítottak jótékony czélra.

Az elárúsítók többnyire színésznők voltak, gazdag kosztümökben, akik irgalmatlanul megkopaszították azokat, akik elég vigyázatlanok voltak közelükbe jutni.

A zenekar agyoncsépelte nótákat játszott. A terem közepén valahogy sikerült egy kis kört szabadon tartani s ott három-négy pár keringőzött. A közönség közül senki sem vett részt a táncban. Pétervárott a tisztességes közönség az ily bálokon nem szokott táncolni; csak fizet, sétálgat, unatkozik, eszik és iszik; egy pár fizetett pár tánczol csupán. Egyébiránt azt mondják, hogy másutt is így van.

Chinában egyáltalán csakis a cselédséget engedik táncolni; az uraság csak nézi őket és unatkozik.

S a tömeg egyre növekedett! Minden pillanatban nagyobb lett a tolongás, a hőség csaknem tűrhetetlen és rendkívül kimerültnek éreztem magam.

Hirtelen megpillantottam Akatoffot, karján »hölgyével«, Dorogobujszky herceggel. Sok vergődés után hozzájuk jutottam.

— Jó estét, kedvesem — szólított meg a herceg, miközben kaczerán játszott legyezőjével.

Akatoff nagyot sóhajtott.

— Én már eleget czipeltelek, — szólt a herceghez — most mulass magad!

— Bamba! Majd találok valakit — mondá a herceg s eltávozott, engem egyedül hagyva Akatoffal.

— Unatkozom — szólt Akatoff. Nem mennék a sátrakhoz?

— Nem ajánlom, — viszonzám — az ember minden élvezet nélkül kénytelen ott elfecsérelni pénzét.

— Bah, törődöm is vele. Itt van épen Arzén.

Valóban Arzén tört utat magának a tömegben keresztül s csinos, kihívó arca egyre közelebb jött hozzánk.

— Végre rátok akadok — mondá. — Már

azt hittem, nem lesztek szótartók. Itt van Dorogobujszky?

— Igen — felelém. — Nőnek van öltözve és bolondítja a férfiakat.

— Oh, az a barom! Mintha nem lennének elegen ebből a fajtából!... Hanem ez nagyon unalmas, itt taszigáltatni magát. Jer, Akatoff, a sátrakhoz.

— Menjünk oda — viszonzá Akatoff — Persze, azok a hölgyek csupa haszontalanságokat árulnak.

Az első sátorhoz közeledtünk, a hol egy bájos francia hölgy virágokat árult.

— Parancsolnak egy ibolyát a gomblyukba? — kérde a rögtönzött virágárus-leányka Arzéntől.

— Köszönöm, kisasszony, — viszonzá ez — forduljon ehhez az urhoz, a kit ön egészen elbűvölt. S e szóknál Akatoffot előre toltá.

— Ime, uram — szólt a fiatal hölgy, odanyujtva Akatoffnak a csokrot.

— Mi az ára? — kérde ez, előhuzva tárczáját.

A kis francia hölgy nevetett.

— Tetszés szerint — mondá. — Mennél többet ad. annál jobb.

— Hisz ez magától értetődik — jegyzé meg Arzén. — Ki kérdi ilyenkor, hogy mi az ára? Igazán bámulatatosan zsugori vagy!

Akatoff egy huszonöt rubeles bankjegyet adott a hölgynek s miközben oldaltekintetet vetett Arzénre, arra kérte a csinos elárúsítónőt, hogy engedje kezét megcsókolni.

— Az is huszonöt rubelbe kerül, — szólt nevetve a színésznő.

Akatoff sértett arczkifejezéssel vállat vonogatta s elborította a hölgy kezét csókokkal.

Arzén számlálta a csókokat: egy, kettő, három stb.

— Negyven! — mondá végre, midőn Akatoff elbocsátotta a hölgy kezét.

— Ezer rubel! — nyilatkoztatá ki a kis francia hölgy tétovázva.

Akatoff kivett tárczájából tiz darab százrubeles bankót, a virágokra tette s Arzénre egy gúnyos, de önelégült pillantást vetve, hátat fordított a francia hölgynek s eltűnt a tömegben.

— Micsoda ostobaság! — jegyzé meg Arzén. — Láthatod, hogy adja a grand seigneur!

— Te megsértetted őt — mondám.

— Ez nagyon boszant! Keressük fel őt. Ugy állapodtunk meg, hogy egyet szánkázunk. Velünk tartasz?

— Nem, én már eligérkeztem, — viszonzám, — hogy megmeneküljek tőle.

Arzén elment Akatoffot keresni, én pedig a kijáratához fordultam.

Útközben talákoztam Dorogobujszkyval. Egy szürke szakállas ur karján sétált, a ki nagyban látszott neki udvarolni. A herceg hangosan kaczagott, legyezőjével pajkosan ráütött lovagja kezére s el volt ragadtatva kalandjától.

*

Később gyakrabban jártam Akatoffékhoz, de valahányszor jöttem, senkit sem találtam otthon. Akatoff is kétszer keresett fel engem lakásomon, de ő sem talált engem otthon. Gyakrabban mentem Korsunszkyékhoz is. Nagyon boldognak látszottak és sejtelmük sem volt róla, hogy mi történik leányuknál.

Mindazonáltal Akatoff minden lépéséről tudomásom volt. Vannak Péterváron olyan emberek, a

kik azzal foglalkoznak, hogy híreket hordanak. Ismernek mindenkit, elmennek mindenhová, tudnak mindent, a mi valamely családban történik. Ezekről tudtam meg, hogy Akatoff még mindig az ablakon szórja ki a pénzt, nem törődve egy cseppet sem a jövővel.

Egy napon, husvét idején, Palkin orosz vendéglőjébe mentem, melyet már akkor tulszárnyaltak a francia éttermek s mely már elveszítette előkelő látogatóit. Itt találtam Akatoffot az étteremben.

— Hogyan? Ön itt? — kértem.

Akatoff zavarba jött s nem találta meg az első pillanatban a kellő választ.

— Lássá, — szólt végre — már torkig vagyok a francia vendéglőkkel.

Nagyot ásított s iparkodott megvető arcot vágni; aztán mosolygott és rákiáltott a pinczérre:

— Egy üveg pezsgőt és gyümölcsöt!

Elváltam tőle, nagyon boszankodva afölött, hogy rákényszeríttem a szegény ördögöt fölösleges pénzkiadásra.

Nem lehetett egy pillanatra sem kétséges, hogy Akatoff takarékoságból ebédelt Palkinnál. Ha ott-hon ebédelt volna, ezzel neje és cselédei előtt nyilván bevallotta volna, hogy számítani kell.

Mielőtt falura utaztam, valaki tudatta velem, hogy Akatoff uzsorásokkal folytat tárgyalásokat, a mi azt jelentette, hogy már nyakára hágott egész vagyónának.

(Folytatása következik.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Góbé András, Csik-Mákos. Nono, talán mégis nagyon sokat tetszik tőlünk kívánni. Hogy mi mondjuk meg, hogy hol van a kínai császár, meg hogy mikor verik ki már egyszer a burok az anglusokat? Tessék elhinni, hogy mi nem vagyunk olyan kíváncsiak. Mert úgy gondoljuk, hogy az a kínai császár csak van valahol; ha meg nincs — hát az sem a mi bajunk. Majd megkerül. A burok meg, amilyen fránya legények, hát majd csak elbánnak a vászonsisakos, vékony dongájú anglus vitézekkel vagy micsodákkal. Amilyen handlérozó nép különben az angol, mi azt a tanácsot adnók a buroknak, hogy az országaik határai mentén tűzzenek ki minél több licitációt; erre minden handlé — akarom mondani anglus — ész nélkül ott hagyja a háborút és megy licitálni. Mert ők azt tartják, hogy: mit ér a legszebb háboru haszon nélkül? Az így szétfutkosott hadseregekkel azután hamarosan elkészülhetnének a burok.

De ne legyen reánk panasz. Mi komolyan foglalkozunk ezekkel a háborus kérdésekkel, még mielőtt az ön óhajait hallottuk és ismertük volna. És hogy lapunk olvasói mindig a legfrissebb háborus hírekkel láthassuk el, elhatároztuk, hogy egy saját külön hadi tudósítót küldünk ki Kinába (nehogy Kikinának tessék olvasni!) és egyet Dél-Afrikába. Hadi tudósítóink már egy hónapja, hogy útban vannak, de mindezeideig nem kaptunk tőlük sem friss, sem ócska hadi híreket. Rákos-Palotáról küldtek volt egy anziksz-kártyát, hanem azt Bécsben dobták be a postaszekrénybe. Bécsből megint irtak egyet, de ezt már csak Hamburgban tudták feladni. Ebben jelezték, hogy a legkö-

zelebbi levelezőlapot a nyílt tengeren adják a postára, ezt azonban még nem kaptuk meg. Kérünk tehát egy kis türelmet.

Elbogen Ferencz, Budapest. Kérdésére értesítjük, hogy Gonda Pál nincs a »Kitartás«-nál alkalmazva.

Kiváncsi. Arra bizony mi is igen kíváncsiak vagyunk. Hanem a mi kíváncsiságunk és az ön kíváncsisága között az a különbség, hogy amíg ön csak magánérdeklődésből kíséri figyelemmel ezt a dolgot, mi az egyesület érdekében tesszük ugyanezt, és ha alkalmazásának üdvös voltáról meggyőződünk, lesz hozzá még több szavunk is.

Kovács Gábor, 39. sz. őrház. Szíves jókívánságait köszönjük és hasonlókkal viszonzuk. Örülünk neki, hogy soraink széles körökben találtak visszhangra, és hogy a jó tanácsok megszívleléséhez látjuk a komoly jóakaratot. Reméljük, hogy ez a komolyság nemcsak a jóakarathoz fog megmaradni, hanem hogy lassan-lassan tettekben is nyilvánul majd. Hogy a méhészekre nem jár mindig a legjobb idő, az természetes. Ezzel épp úgy számolnia kell a tenyésztőnek, mint ahogyan számolnia kell a gazdának fagygyal, szárazsággal, jégesővel. Abban félreértett bennünket, hogy a selyemtenyésztés céljaira hol ültessünk szeder-cserjéket. Magától értetődik, hogy olyan helyeken, amelyek télen hófúvásoknak vannak kitéve, nem szabad mesterséges hógátakat csinálni, hanem tudja, hogy mit tesz ilyen helyeken az az ember, aki komolyan foglalkozik a kérdéssel? Hát az egyszerűen nem cserjéket, hanem néhány szederfát ültet és nevel. A hernyótenyésztés helyiségeire nézve pedig csak amondók vagyunk, hogy ahol kerül ócska talpfa meg deszka istállóknak, ólaknak, méheseknek, kerül ott kis terjedelmű tenyésztő-pajtának is.

Tóth Imre, Pálfalva. A kötvény elküldése iránt intézkedtünk. A felajánlott tisztséget tessék csak bizvást elfogadni, mert aki olyan jól forgatja a tollat, mint ön, sok hasznára válhatik az egyesületnek és ezzel a saját kartársainak. Térszűke miatt versének csak néhány strófáját közölhetjük.

Én kicsinyke ember vagyok,
Nagy dologba nem foghatok.
Mert hogyha én nagyba kezdek,
Magam ellen mérget szerzek.

Ah! nincs méreg s — tőr ellenem!
Aki magyar, jőjjön velem.
Ide, hol az anya karja,
Mi fölénk ki vagyon tárva.

Éljen! Éljen! Mig el nem jön
Minden házhoz az az öröm,
Mely táplálja tagjainkat —
S ha elhalunk — árváinkat.

Farkas Mihály, Soroksár. Elkönyveltük január, február és márczius hónapokra. — *Toldy Miklós, Mondorlak.* Szíves jókívánságait és fáradozásait köszönjük, ha az eredmény késik is, el nem marad, kérjük csak továbbra is lelkes támogatását. — *Bene János, Kassa.* Köszönettel nyugtázunk 149 korona 90 fillért, megfelelően elszámoltuk. 2157. sz. tagunknak 60 fillér hiánya van, sziveskedjék őt erről értesíteni s a legközelebbi pénzküldés alkalmával pótolni. — *Gávay Mihály, S.-A.-Ujhely.* Elkönyveltük novemberre. — *Kell István, Déva.* Küldött 20 korona 77 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Kovács Imre, Selyp.* Köszönettel nyugtázunk 10 korona 20 fillért, elszámoltuk a jelzettek szerint. — *Török Mihály, Petrozsény.* Küldött 6 koronából 2—2 koronát elszámol-

tunk január és február hónapokra, márczius hónaptól kezdve, miután e hónapban már egyesületi jogaiba lép, tagsági díja nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér, a fölöslegnek maradt 2 koronához sziveskedjék még adandó alkalommal 1 korona 40 fillért beküldeni, miáltal márczius havi illetéke is kiegyenlítve lesz. Április hótól kezdve kérjük azután havonként 3 korona 40 fillért küldeni. — *Mihálovics Alajos, Budapest.* Köszönettel nyugtázzuk, elkönyveltük Bodó János ur részére decemberre. Részünkről is boldog újévet. — *Dietz Antal, Gyulafalva.* Köszönettel nyugtázzunk 27 korona 84 fillért, megfelelően elszámoltuk, külön levelet irtunk. — *Geczik János, Ó-Kemence; Perényi János, Debreczen.* Szivesen teszünk eleget kérelmének. Kérjük azonban lehetőleg rövid idő alatt rendezni. — *Gálfy László, Kassán.* Tudomásul vettük, jelzett időig szivesen várunk. — *Sütő András, Zemir.* Levele értelmében elszámoltuk 502. és 1012. sz. tagjaink részére, biztosítótársulatot megsürgöttük. — *Grüner Márk, Kassa.* Az elszámolási ivben becsuszott hiba volt az oka, a most kézhez vett tagsági díjat januárra számoltuk el. — *Petus Bálint, Pelsőcz.* Elkönyveltük januárra. — *Havasi Károly, Ágasegyháza.* A postán történt a mulasztás. Pótoltuk. — *Simon Sándor, Salgó-Tarján.* Elkönyveltük december és január hónapokra. — *Kallós András, Alsó-Árpás.* November hónapra számoltuk el. — *Szabó Felistál, Nyárasd.* Küldött 5 koronából 1 korona 60 fillért elszámoltunk az altiszti tankönyvre. — *Ehrlich József, Déva.* Köszönettel nyugtázzunk 22 korona 89 fillért, megfelelően elszámoltuk.

Felelős szerkesztő: Temesváry Alajos.

Schweiczi ébresztő-órák drbja frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műorás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

a legolcsóbb áron.

Mindennemű e szakmába vágó

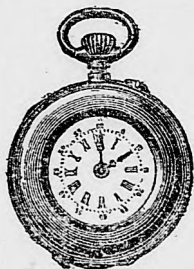
javitások

meglehetősen olcsó árak mellett
készítettnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint órák is a legmagasabb áron megvétetnek
és ujakra becseréltetnek.

* Minden órajavítás 80 kr. *

Elvállal mindennemű
épületmunkákat
házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készíték.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek
szakszerű kijavítása.

Költségvetést díjtalanul készíték.

! Uj találmány!

a „**RADICIN**”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== **Ára 70 fillér.** ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest, VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.**

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldeték.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitünő asztali fehér literenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbör..... > 45 kr.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

Kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknek kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájíz hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény	<p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p> <h2>Fogorvosi rendelő-intézet</h2> <p>BUDAPESTEN</p> <p>VII., Kerepesi-ut 62. I. em.</p> <p>Fog- és gyökérhúzás cocainnal 1 kor. Fogtisztítás 1 > Fogtömések arany, ezüst, platina, ciment..... 2 koronától feljebb Fogak és fogsorok mesteri kivi- telben, kitünő anyagból 3 koronától feljebb.</p> <h3>Szenzációs ujdonság!</h3> <p>Szájpadlás nélküli fogak és fogso- rok készítése, a gyökereknek el- távolítása nélkül</p> <h3>ÉVI BÉRLET</h3> <p>24 koronáért a fogak rendbentartása, be- leértve a rossz fogaknak tömése.</p>	* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény
* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény	<p>Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény</p>	* Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.

Fióközletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LOWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23/a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155 %m	á.....	2 kor.	70 fill.
II.	4- >	115/165 >	á.....	3 >	10 >
III.	5- >	125/175 >	á.....	3 >	50 >
IV.	6- >	135/185 >	á.....	4 >	— >

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155 %m	á.....	4 kor.	40 fill.
II.	4- >	115/165 >	á.....	4 >	80 >
III.	5- >	125/175 >	á.....	5 >	40 >
IV.	6- >	135/185 >	á.....	6 >	— >

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155 %m	á.....	5 kor.	20 fill.
II.	4- >	115/165 >	á.....	5 >	80 >
III.	5- >	125/175 >	á.....	6 >	40 >
IV.	6- >	135/185 >	á.....	7 >	— >

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155 %m	á.....	5 kor.	50 fill.
II.	4- >	115/165 >	á.....	6 >	— >
III.	5- >	125/175 >	á.....	6 >	70 >
IV.	6- >	135/185 >	á.....	7 >	30 >

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80 %m	á.....	7 kor.	— fill.
	2. >	190/90 >	á.....	7 >	60 >
Tengeri fű	1. >	180/80 >	á.....	8 >	40 >
	2. >	190/90 >	á.....	9 >	20 >
Afrique	1. >	180/80 >	á.....	9 >	60 >
	2. >	190/90 >	á.....	11 >	— >

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utca 11. szám.

Ajánlkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

☞ Jó munka és nem drága árak. ☜

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.